

کهیر و تورم

کهیر با عنوان Urticaria شناخته می شود. تورم قرمز، برجسته و اغلب خارش دار با اندازه های مختلف که در پوست ظاهر و سپس ناپدید می شوند. آنژیوداما یا تورم رگی، باعث تورم عمیق تر در سطح پوست به خصوص اطراف لب و چشم می گردد یک حالت وخیم تر (آنژیودامای ارثی) غیر شایع بوده و به طور ناگهانی ، شدید و سریع باعث تورم صورت ، بازو ، ساق پا ، اندمها ، دستگاه تناسلی ، مجاری هوایی و دستگاه گوارش می گردد. در بیشتر بیماران کهیر و آنژیوداما بی ضرر بوده و هیچ علامت پایداری بر جای نمی گذارد. آنژیودام شدید در صورتی که باعث انسداد راه هوایی در اثر تورم زبان یا گلو شود، می تواند تهدید کننده حیات باشد و باعث کاهش سطح هوشیاری گردد.

علائم و نشانه ها

کهیر حاد می تواند کمتر از یک تا ۶ هفته به طول بیانجامد، در حالی که کهیر مزمن بیش از ۶ هفته طول می کشد و گاهی نیز ماه ها و سالها ادامه می یابد. اغلب آنژیوداما و کهیر مزمن همزمان رخ می دهند. کهیر اغلب خارش دار و ممکن است مشابه گزش پشه باشد. کهیر تمایل به ایجاد در هوای گرم دارد. علائم و نشانه های آنژیوداما عبارتند از : تورم بزرگ نواحی اطراف لب و چشم ، دستها، پاها ، آلت تناسلی و داخل دهان تورم شدید و ناگهانی صورت، بازوها، مجاری هوایی و گوارشی
- دردهای پیچشی ناشی از تورم دستگاه گوارش
- تنفس دشوار ناشی از تورم مجاری هوایی

علت

ضایعات کهیری و آنژیودامای به وسیله التهاب پوستی ایجاد می شوند. در برخی موارد کهیر و آنژیوداما هنگامی شروع می شود که سلولهای خاصی به نام ماست سل ها، هیستامین و دیگر ترکیبات شیمیایی را در جریان خون پوست آزاد می کند.

واکنش های حساسیتی و آلرژیک به دارو و غذا می تواند منجر به ایجاد کهیر و آنژیوداما گردد.

آلرژن ها

غذاها: حلزون، ماهی، آجیل، تخم مرغ و شیر از شایعترین آلرژن ها می باشند.

داروها: تقریباً هر دارویی می تواند باعث ایجاد کهیر یا آنژیوادم شود. اما شایعترین آنها عبارتند از: آسپرین، آنتی بیوتیک، بروفن و داروهای کنترل فشار خون

آلرژن های دیگر عبارتند از: گرده گلها، پشم حیوانات، لاستیک و نیش حشرات
عوامل محرک دیگر عبارتند از:

- عوامل فیزیکی: نظیر گرما، سرما، نور خورشید، آب، فشار پوستی، استرس روحی و ورزش

- درماتوگرافیسیم: معنی تحت لفظی آن نوشتن بر روی پوست می باشد. هنگامی که روی پوست فشار وارد می سازید. یا خراشیده می شود. یک برجستگی در محل به علت آزاد شدن هیستامین و التهاب رگی ایجاد می شود.

علاوه بر این، شروع کننده ها گاهی اوقات کهیر و آنژیوادم در اثر واکنش به آنتی بادی های منتشر شده در بدن ایجاد می شود. نمونه های این حالت شامل انتقال خون، اختلالات سیستم ایمنی مانند سرطان لوپوس، بیماری های تیروئیدی خاص، هیپاتیت A و B و سرماخوردگی می باشند.

آنژیوادم ارثی به سطح پائین یا عملکرد غیر طبیعی پروتئین خونی خاصی به نام مهار کننده C₁ مربوط می باشد. این مهار کننده نقش تنظیم کننده ای بر عملکرد سیستم ایمنی شما ایفا می کند.

عوامل خطر

- سابقه قبلی آنژیوادم و کهیر

- واکنش های حساسیتی

- سابقه خانوادگی آنژیوادم

- سابقه خانوادگی آنژیوادم ارثی

غربالگری و تشخیص

ممکن است پزشک سابقه دارویی شما را پرسید یا از جزئیات برنامه روزانه شما جهت روشن کردن محرک های احتمالی مطلع گردد. هم چنین ممکن است وی تست های حساسیتی نظیر تست پوستی را انجام دهد.

در صورتی که پزشک شما به بیماری آنژیوادم ارثی مشکوک باشد ممکن است تست خونی جهت تعیین سطح یا عملکرد پروتئین خونی خاص را تقاضا نماید.

درمان

- خارش و احساس ناراحتی فرد

- دشواری در تنفس و کاهش هوشیاری فرد به علت تورم در دهان و گلو

- شوک آنافیلاکسی که با تنفس سخت و افت فشار خون همراه می باشد.

درمان

در صورت خفیف بودن علائم نیازی به درمان نیست. درمان استاندارد برای این بیماری، آنتی هیستامین ها می باشند و عبارتند از :

داروهای بدون نسخه نظیر دیفن هیدرامین، کلرافنیرآمین، کلماستین و لوراتادین آنتی هیستامین هایی نظیر دیفن هیدرامین ، کلروفینرآمین و کلماستین ممکن است باعث خواب آلودگی شود. داروهای تجویزی عبارتند از :

- دسلوراتادین

- فکسوفنادین

- سیتیزین

- هیدروکسی زین

در صورت لزوم جهت درمان پزشک ممکن است کورتیکواستروئید خوراکی تجویز نماید که باعث تخفیف تورم، قرمزی و خارش می گردد. علیرغم سودمندی این درمان ها ، این داروها بر آنژیوادم ارثی اغلب غیر مؤثر هستند. درمان های اختصاصی کاربردی جهت درمان آنژیوادم ارثی طولانی مدت می باشند و شامل اندروژن های خاصی نظیر دانازول که باعث تنظیم سطح پروتئین خونی می گردد، می شود.

در طی یک حمله حاد کهیر یا آنژیوادم شما ممکن است نیاز به تزریق اورژانسی آدرنالین داشته باشد.

در صورت تکرار حملات ممکن است پزشک آدرنالین و نحوه مصرف آن را جهت مواقع ضروری تجویز نماید.

پیشگیری

- اجتناب از محرک های شناخته شده نظیر غذاها و داروها

- اجتناب از وضعیت های خاصی نظیر سرما و گرما

مراقبت فردی

- اجتناب از خاراندن منطقه مبتلا

- پوشش نازک با رنگهای روشن

- به حداقل رساندن فعالیت های شدید

- مصرف آنتی هیستامین های بدون نسخه جهت رفع خارش